

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 9 - 15 mai 2010

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0744/921.703

Pr. Ionuț: 0766/250.417

Sărbătoare

Înălțarea Domnului

joi, 13 mai, ora 11.00, Sfânta Liturghie

Vitamine pentru viață

„Lumea așteaptă să vadă sfinți. Pe unde trec sfinții, Dumnezeu trece cu ei.” (Sf. Ioan Maria-Vianney)

„Între Evanghelie și viața unui sfânt nu e o diferență mai mare ca între o muzică scrisă pe o partitură și una cântată’ spunea Sf. Francisc de Sales. Și știa bine de ce spune asta. Viața unui sfânt e Evanghelia în carne și oase, e ca și cum ai turna un film despre ‚Faptele Apostolilor’ sau ca și cum ai picta dând relief ‚Fericirilor’. Pentru că sfinții ne dovedesc că Evanghelia nu e o utopie și nicio desăvârșire cu neputință de neatins. Dimpotrivă, ea e la îndemână, de vreme ce alții au putut deja să o trăiască. Fiecare sfânt mi-l amintește pe Isus. Fiecare e sunet și lumină desprinsă dintr-o pagină de Evanghelie.” (Pr. Daniel Ange)

„Ca să devii sfânt nu trebuie să crești în ani, ci în iubire.” (Rita, 12 ani)

„Fiecare dintre noi avem câte un sfânt prieten care îi duce lui Dumnezeu vești bune despre noi.” (Robert, 12 ani)

„Sfinții sunt cei mai buni prieteni ai copiilor aici, pe pământ. Atunci când ajung în cer ei pun o vorbă bună lui Dumnezeu să ne ierte de păcate.” (Lucia, 14 ani)

„Sfinții ne ajută să auzim glasul lui Dumnezeu atunci când ne vorbește.” (Ioan, 11 ani)

„Pentru mine, mama, care a murit atunci când m-am născut, este o sfântă. Știu că de acolo, din cer, mă ocrotește mereu împreună cu ceilalți sfinți.” (Alex, 11 ani)

„Sfinții se nasc pe pământ și trăiesc alături de noi până când Dumnezeu îi cheamă la el. Ei sunt cei care ne pregătesc calea către Dumnezeu prin iubire și fapte bune.” (Ionuț, 12 ani)

„Sfinții sunt iubiți de Dumnezeu și le sunt ascultate rugăciunile, deoarece atunci când Domnul este foarte obosit El se odihnește în inima lor curată.” (Ciprian, 12 ani)

Alte feluri de orbire

Suntem orbiți de culori. Refuzăm să vedem chipul lui Dumnezeu care se află în fiecare om – indiferent de culoarea pieii. Orașele noastre suferă astăzi din cauza orbirii noastre rasiale, care este în fond o orbire spirituală. Ce nevoie disperată avem ca Isus să ne redea vederea pentru ca să putem vedea și respecta chipul lui Dumnezeu în fiecare persoană.

Unii dintre noi suntem orbi față de lucrurile care sunt aproape de noi; putem vedea doar ceea ce se află la distanță. Putem vedea cu ușurință păcatele aproapelui nostru dar nu și ale noastre. Credem că posedăm adevărul și respingem punctul de vedere al celorlalți. Ce nevoie disperată avem să ne rugăm: “Doamne, fă să îmi recapăt vederea ca să pot vedea și îndepărta bârna din ochiul meu înainte să mă preocupe paiul din ochiul aproapelui meu.”

Cât de orbi suntem față de prieteni și față de cei dragi ai noștri! În piesa “Orașul nostru”, Thornton Wilder, autorul, o lasă pe Emily să retrăiască după moarte o singură zi din viața ei de pe pământ, și îi auzim rugămintea adresată mamei ei: “O, mamă, uită-te la mine doar un minut ca și cum m-ai vedea cu adevărat!” Ne putem uita la oameni dar să nu îi vedem cu adevărat. Privim prin ei. La fel de bine am putea fi orbi.

Dr. Paul Tournier povestește despre un strălucit chirurg din New York. Totul îi mergea extrem de bine, cu excepția unui singur lucru: soția lui era foarte nervoasă. A trimis-o la un psihiatru care i-a sugerat că nu îi acordă acesteia destulă atenție. Chirurgul a început să se simtă foarte răspunzător de starea nervoasă a soției lui. Știa că simplul fapt de a o trimite la psihiatru nu îl va scuti de această responsabilitate. În timp ce el ducea o viață extrem de captivantă la spital, făcând operații, salvând vieți, făcând cercetare, scriind pentru reviste medicale... acasă soția lui murea de foamete emoțională. Și el a fost complet orb față de acest lucru.

Cât de mult avem nevoie să ne rugăm: “Doamne, fă-mă să îmi recapăt vederea pentru ca slujindu-i pe ceilalți, să nu fiu orb față de nevoile celor dragi ai mei”. Cât de des îi auzim pe oameni plângându-se: “I-am făcut cu mâna pe stradă, dar m-a ignorat”. Oamenii se uită la noi cu ochii lor, dar nu și cu inimile lor. Asemenea fetei care i s-a plâns mamei ei: “Dar, mamă, nu mă ascuți”. Mama a obiectat: “Te ascult”. “Mamă, nu mă ascuți cu ochii tăi”. Cât de mult putem comunica cu ochii noștri! O privire plină de ură, o privire rece ne pot da peste cap și pot face să ne înghețe sângele în vine. Însă câtă bucurie și lumină poate aduce o privire plină de viață. “Doamne, fă să îmi recapăt vederea pentru ca să mă uit la ceilalți cu iubire și bucurie.”